

Frøken Susse laa ud over Marmorbordet med Haanden under Kinden. Den store Hat sad skævt paa Hovedet, og hvert Øjeblik skød hun Skuldrene i Vejret under heftige Kuldegysninger. Sminken og de svættede Øjenbryn, som ellers dækkede over hendes Alder, gjorde det indfaldne Ansigt uhyggeligt. Hun havde om Formiddagen haft en skrækkelig Oplevelse. En Politibetjent havde ved Tolvtiden ringet paa hendes Dør og udbedt sig en Samtale med hende. Han havde forklaret, at der samme Morgen i Søndermarken var skaaret en hængt Mand ned, i hvis iøvrigt tomme Lommer man havde fundet en Seddel med hendes Navn og Adresse, hvorfor man formodede, at hun kendte ham. Da man ikke paa anden Maade havde kunnet faa oplyst, hvem Manden var, bad han hende om at være saa god at følge med til Lighuset.

Af Betjentens Beskrivelse forstod hun straks, at det var Cajus Vang, og hendes første Følelse var en rasende Forbitrelse mod ham paa Grund af den Seddel. Men derpaa kom hun til at græde. Og med Graaden vaagnede Medfølelsen for den tidligere Ven, vaagnede ogsaa Angeren over hendes Medskyld i hans Ulykke og desuden — lidt efter lidt — en rædselsblandet Nysgerrighed efter at se hans Lig.

Hun havde opfattet Politibetjentens Anmodning som en Ordre og kun forlangt, at hendes Forlovede, hvem der straks blev ringet efter, fik Lov at følge med. Kort efter kørte de alle tre i en Droske til Lighuset. Frants Møller fik dog straks ondt af Lugten i Gangen og vilde ikke gaa med ind. Og da Susse, med Betjenten i Haanden,